

A Fővárosi Ítéltábla Törvényszék a Dr. Czeglédy és Társai Ügyvédi Iroda (címe1.) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (címe2.) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe.) I. rendű és a II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperesek ellen sajtó-helyreigazítás iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2020. július 6. napján kelt 31.P.20.174/2020/19/II. számú ítélete ellen az I. és II. rendű alperesek részéről 20. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12.000 (tizenkétezer) forint + áfa másodfokú perköltséget és a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

- [1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű alperes által szerkesztett internetes oldalon 2019. december 13-án „Hetek óta zaklat egy parlamenti munkatársnőt felperes neve, a fiatal nő mindent elmond - video” címmel cikk jelent meg. A cikk címe alatt arról tájékoztattak, hogy a ... írása szerint hetek óta zaklatja a ... parlamenti munkatársnőjét a felperes, a ...-párt képviselője és szóvivője. A felperes nem csak a parlamentben és sms-ekben zaklatja a fiatal nőt, hanem egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött, úgymond, kakaózásra hívta.
- [2] A cikk alapját az képezte, hogy a felperes 2019. november 25-én az ... bevásárlóközpont ... áruházában véletlenül találkozott tanú 1val, aki egy másik párt képviselőjének a parlamenti szakértőjeként dolgozott. Egymásnak köszöntek, a felperes megjegyezte, hogy munkatársnőjének más a haja. November 25-én tanú 1 a Facebookon a felperest ismerősének bejelölte, a felperes pedig a jelölést elfogadva a Facebookon már aznap bejegyzést küldött munkatársnőjének, majd november 25, 26, 27, 28, 29. napján a felperes és a nő között az elsőfokú ítéletben rögzített beszélgetés, levelezés folyt. A felperes november 29-én találkozott tanú 1val második alkalommal az ...ban, amikor a pénztárnál álló kollégája vállát hátulról megérintette, és élő szóban is egy italra invitálta. Ezután a Facebookon még üzeneteket küldött neki, ezekre a munkatársnője már nem válaszolt. 2019. december 3-át követően nem történt köztük internetes üzenetváltás, és személyes találkozás.

- [3] A felperes keresetében olyan tartalmú helyreigazítás közzétételére kérte kötelezni az I. rendű alperest, miszerint valótlanul híresztelték, hogy a felperes hetek óta zaklat egy parlamenti munkatársnőt, valótlanul híresztelték, hogy ezen a nőn a felperes egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött. Előadta, hogy a Facebookon a nő jelölte be őt az ismerősének és a Facebook üzenetváltásokban nem zárkózott el a közeledésétől, a parlamentben a hölgyet nem zaklatta, nem kereste meg, két alkalommal véletlenül találkoztak az ... áruházban.
- [4] Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hivatkoztak arra, hogy a kifogásolt, mástól átvett közlés a valóságnak megfelel. Az a közlés, miszerint ezen a nőn a felperes egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött a valós tényekből levont okszerű következtetés, vélemény, ami alapján helyreigazításnak nincs helye. A felperes két alkalommal is tolakodóan, az általános erkölcsi normákkal ellentétes módon közelített a számára ismeretlen hölgy felé, annak akarata ellenére. Megítélésük szerint a felperes által csatolt tanú 1 tanúkihallgatásáról készült jegyzőkönyvben tett nyilatkozata igazolja a felperes tolakodó, magán jellegű kapcsolatteremtési magatartását, zaklatását és alappal vonható le az a következtetés, hogy kétszer rajtaütött az érintetten. Hivatkozott arra is, hogy a felperes azon kérelme, miszerint a főoldalon 24 óra időtartamban kerüljön közzétételre a helyreigazításról szóló tájékoztatás, nem felel meg a jogszabályi rendelkezéseknek, mert a főoldalon a cikkek címei néhány óra időtartamban jelennek meg. Indítványozták tanú 1 tanúkénti meghallgatását.
- [5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy tegye közzé az origo.hu internetes oldalon 24 órán keresztül a „Helyreigazítás: felperes neveről valótlanúságot híreszteltünk” közleményt, egyidejűleg e szövegre kattintással tegye közvetlenül elérhetővé a 2019. december 13. napján közzétett „Hetek óta zaklat egy parlamenti munkatársnőt felperes neve, a fiatal nő mindent elmond - videó” című cikket, és a cikk címe alatt, a lead felett tegye közzé azonos betűméretben és betűtípussal, kommentár nélkül, mindaddig amíg az eredeti cikk elérhető, de legalább 30 napig az alábbiakat: „Helyreigazítás: A cikkben valótlanul híreszteltük, hogy felperes neve hetek óta zaklat egy parlamenti munkatársnőt és ezen a nőn egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött.” Kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperes javára 40.000 forint + áfa perköltséget, valamint az állam javára 36.000 forint eljárási illetéket.
- [6] Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte az Alaptörvény IX. cikk (2), (6) bekezdését, a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 4. § (1) bekezdését, 12. § (1) bekezdését, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 495. § (1), (2) bekezdését, 496. § (1) bekezdését, (3) bekezdését, a PK 14. és a PK 12. számú állásfoglalások szempontjait. Kifejtette, hogy a perben a fenti rendelkezések alapján az alpereseket terhelte a cikk sérelmezett azon híresztelésének igazolása, mely szerint felperes hetek óta zaklat egy parlamenti munkatársnőt, tanú 1t, és egy bevásárlóközpontban kétszer is rajtaütött. Vizsgálta a zaklatás Btk., illetve az egyenlő bánásmódról szóló jogszabályban meghatározott fogalmait. Kifejtette, hogy a zaklatás többféle magatartással követhető el, azonban a zaklatás minden esetben a másik fél akarata ellenére történő, rendszeres vagy tartós háborgatását jelenti, ami történhet telekommunikációs eszköz útján, vagy oly módon is, hogy valaki a másik fél akarata ellenére rendszeresen, személyesen igyekszik kapcsolatot teremteni. Érvelése szerint annak megítéléséhez, hogy a felperes részéről sor került-e ilyen zaklatásnak tekintendő magatartásra, teljes körben vizsgálni kellett a felperes és a parlamenti munkatársnő közötti kapcsolatot. Elfogadta ítélezése alapjául a tanú 1 más sajtóperben (31.P.20.174/2019-es számú perben) tett tanúvallomását és mellőzte a tanú idézését, figyelemmel arra, hogy a jelen perben az alpereseknek nem volt a tanúhoz intézendő olyan releváns kérdése, amelyről a tanú a másik perben ne nyilatkozott volna. Értékelte,

hogya a per adatai alapján megállapítható, miszerint a felperes véletlenül találkozott a tanúval az ...ban, ezt követően a tanú vette fel a kapcsolatot a felperessel és a tanú jelölte be a Facebookon ismerősének. A tanú nyilatkozatából idézte, hogy a tanú a kapcsolatfelvételt azzal indokolta, miszerint tervezte, hogy a munkája során a felperestől parlamenti kérdésekben a ... hivatalos álláspontja felől érdeklődik, és elegendőnek tartotta a ... részéről a szóvivővel való kapcsolatfelvételt. Az elsőfokú bíróság értékelése szerint a hivatalos munkakapcsolat kezdeményezése azonban köztudottan nem a Facebookon és magánlevelezésben történik. Kiemelte, hogy a tanú a november 25-29-e között a felperes magán jellegű üzeneteire válaszolt, a válaszaiban rendszeresen mosolygó emotikont küldött, amiből nem lehet arra a következtetésre jutni, hogy a tanú a levelezést kellemetlennek vagy tolaodónak tartotta volna. A levelezésből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes részéről személyes találkozóra invitáló közeledési kísérletet a tanú nem utasította el, a tanú válasza „a mai nap már biztos nem, de a hét második fele szóba jöhet (mosolygó fej)” nem tekinthető visszautasításnak. Jelentőséget tulajdonított annak is, hogy az üzenetváltás idején a tanú nem vitatottan nem közölte a felperessel a szakmai kapcsolattartási szándékát. A tanú azon állítása kapcsán, miszerint a felperes a parlamenti folyosón őt követte és többször mondta, hogy menjen el vele találkozni, annak tükrében értékelte, hogy a tanú nem tudott nyilatkozni arra, hogy december 3. napját követően a videója elkészítéséig eltelt 10 nap alatt a parlamentben felperes hány alkalommal kereste őt meg. Figyelembe vette, hogy a felperes és a tanú ellentétesen nyilatkozott azzal kapcsolatban is, hogy a parlamenti kávézóban találkoznának, illetve, hogy a felperes többször megkereste volna a tanút a parlamentben. Mindezekre tekintettel azt a következtetést vonta le, hogy a Facebook levelezés alapján nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes a tanút zaklatta. Nem igazolt továbbá a tanú és a felperes között a parlamentben történt találkozások száma, az ekkor szóban elhangzottak, és a beszélgetések tartalma sem. Kifejtette, hogy ha a felperes a parlamenti páholyban ülő tanút a beszélgetés időszakában nézte, ez nem tekinthető zaklatásnak. Rögzítette, hogy a tanú és a felperes nem vitatottan két alkalommal találkoztak az ...ban, nagy valószínűséggel november 25. és 29. napján és a második találkozás alkalmával a felperes a tanú vállát megérintette és ismét egy közös italfogyasztásra invitálta. A felperes írásaira ezután a tanú már nem válaszolt november 30-ától, a felperes 4 nappal később december 3. napján hagyta abba a tanúnak az üzenetküldést. Ez a 4 nap már a felperes részéről kéretlen üzenetírás volt, azonban az előzményekre, valamint az üzenetek tartalmára, üzenetküldés időtartamára tekintettel nem értékelte zaklatásnak.

- [7] Azt a körülményt, hogy a második véletlen ... találkozás alkalmával a felperes megérintette a tanú vállát és szóban ismét italt, találkozóra invitálta, nem tekintette zaklatásnak, a tanú megelőzően nem elzárkózó, hanem lehetséges válaszára tekintettel. Összefoglalta a tanú vallomásának általa ellentmondásosnak értékelt részleteit és arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a tanúval nem tudta bizonyítani az általa közölteket. Kiemelte, hogy a tanú szerint azért jelölte be a felperest, mert hivatalos kérdésekben akarta megkérdezni, ezt azonban nem hozta a felperes tudomására az üzenetváltás során. Elegendőnek tartotta a ... szóvivő megkeresését, ugyanakkor a felperes nem volt szóvivő, a felperes írásaira mosolygó emotikont küldött, mivel azokat viccesnek tartotta, mégis az írásait zaklatásnak tekintette. Kifejtette, hogy a rajtaütés a magyar nyelvben erőszakos megrohanást, véletlen, váratlan megtámadást jelent. Az első alkalommal azonban üdvözölték egymást, a tanú maga sem állított megtámadást, a második találkozás alkalmával, ha ez a tanúnak kellemetlen volt, ezt nem juttatta kifejezésre, a tanú vállának megérintése nem tekinthető a tanú megtámadásának vagy megrohanásának. Az alperes védekezését alaptalannak találta, mivel a két találkozás rajtaütésnek nevezése a valóságban történt eseményeket a valóságtól eltérően közli, a találkozás jellegét a valóságtól eltérően erőszakos jellegűnek állítja be, ezért ez nem minősült véleménynyilvánításnak, hanem valótlan állításnak, híresztelésnek.

Mindezek alapján az I. rendű alperest helyreigazításra kötelezte, és a PK 15. számú állásfoglalás alapján határozta meg a helyreigazító közlemény szövegét.

Kiemelte, hogy a helyreigazítás tényére utaló közlemény 24 órán keresztül a főoldalon szerepeltetése nem indokolatlan, mert az olvasók köztudomásúan nemcsak egy és nem is azonos napszakban olvassák az internetes sajtóterméket, így rövidebb ideig történő közzététel esetében a helyreigazítás megjelentetésének tényéről nem szereznének tudomást, és az a rendeltetését nem tölthetné be. A perköltségről a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján határozott.

- [8] Az ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), b) és c) pontja alapján kérték gyakorolni. Fellebbezésüket a jogi képviselő arra alapította egyrészt, hogy a tanúbizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság jogsértően mellőzte. Hivatkozott arra, hogy a Pp. 468. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján az alpereseknek csak azt kellett valószínűsíteniük, hogy az általuk felajánlott bizonyítás alkalmas és eredményes lehet a védekezésükben előadottak igazolására. Mivel a cikk tanú 1ra hivatkozott, ezért a tanúkenti meghallgatása indokolt volt, ennek elmaradása miatt a tényállás feltáratlan maradt és a bizonyítási eljárás kiegészítése szükséges. Mindezek alapján kérte, hogy az elsőfokú bíróság a mellőzött bizonyításnak adjon helyt és az alapján módosítsa a tényállást. Hivatkozott arra, hogy a tanú mellőzése sérti a közvetlenség elvét, egyébként pedig a tanúvallomás fellebbezésükben idézett részletei igazolják a perben kifogásolt közlések valóságát, illetve valós ténybeli alapját. Megítélése szerint az idézett nyilatkozatok egyértelműen igazolják, hogy a felperes egyoldalú, tolakodó, magánjellegű kapcsolatteremtés iránti magatartást tanúsított a tanú irányába, és ezt a tanú zaklatásként élte meg. Hivatkozott arra is, hogy a nyilatkozatok alapján valós a felperesi zaklatás, illetve alappal vonható le az a következtetés, hogy kétszer rajtaütött a tanún.

Álláspontja szerint a helyreigazítási közlemény közzétételének módja sérti az Smtv. 12. § (2) bekezdését, mert túlterjeszkedik azon a törvényi fordulaton, hogy a helyreigazítást a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon és terjedelemben kell közzétenni. A főoldalon a cikkek címei legfeljebb néhány óra időtartamban jelennek meg, ezért a 24 óra időtartamban történő közzététel nincs összhangban az idézett jogszabályi rendelkezéssel.

- [9] Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, mivel az elsőfokú bíróság a tényeket helyesen értékelve és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazva hozta meg ítéletét. Kiemelte, hogy a megjelölt tanút ugyanezen közlések miatt folyamatban volt sajtó-helyreigazítás iránti peres eljárásban már részletesen meghallgatták, a tárgyalási jegyzőkönyvet az alperesek is megismerhették, az elsőfokú bíróság ennek ellenére megkísérelte a tanú idézését, azonban a tárgyaláson nem jelent meg. Az eljárás jogi képviselője kifejezett bírói kérdésre nem tudott megjelölni olyan tény, körülményt, amelyre vonatkozóan új kérdést kívánna feltenni a tanúnak. Ilyenre a fellebbezésében sem hivatkozott, csak általánosságban utalt a közvetlenség elvére. Kérte ezért a tanúbizonyítás elrendelésének mellőzését. Kiemelte, hogy a tanú vallomása, – egybevetve a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal is – több ponton önellentmondásos, aggályos és a cikk közléseinek valós voltát nem támasztotta alá. A chat-beszélgetésből az tűnik ki, hogy pár napon keresztül a felek beszélgettek egymással, majd a beszélgetés elhalt. A felperes még 2-3 napon keresztül várt választ, majd maga is megszakította a beszélgetést. Mindezen körülmények mellett annak állítása, hogy felperes zaklatta a tanút, ráadásul hetek óta, teljességgel valótlan. A bevásárlóközpontban való találkozásokat szintén nem lehet rajtaütésként bemutatni. Kiemelte, hogy a kapcsolatot felperessel maga a tanú kezdeményezte, ezt a vallomása is alátámasztotta, ő szólította meg a bevásárlóközpontban, majd jelölte be ismerősnek a Facebook közösségi portálon. Részletezte a fellebbezésében a tanúvallomás ellentmondásait. Utalt arra is, hogy a cikkben a használt zaklatás szónak nem lehet más értelmet adni, nem lehet azt csupán a tanú benyomásaként láttatni utólag a perben. A helyreigazítás jogintézményének céljának

eléréséhez szükséges és indokolt a 24 órás megjelenítés, az megfelel a bíróságok által kialakított gyakorlatnak és szükséges is ahhoz, hogy az I. rendű alperesi híroldal átlagolvasóihoz a helyreigazítás híre eljusson.

- [10] A fellebbezés nem alapos.
- [11] A fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy sértett-e jogszabályt az elsőfokú bíróság az indítványozott tanúbizonyítás mellőzésével. Meg kell-e hallgatni a tanút a másodfokú eljárásban, a tanú jegyzőkönyvi nyilatkozatai alapján igazolható-e, hogy a felperes zaklatta a parlamenti munkatársnőt, illetve tanúsított-e olyan magatartást, ami „rajtaütésnek” értékelhető.
- [12] Az elsőfokú bíróság nem vétett olyan eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolná.
- [13] Az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítást lefolytatta, a tanúbizonyítás mellőzésével a másodfokú bíróság is egyetértett az alábbiakra figyelemmel.
- [14] A tanúbizonyítás szükségessége szempontjából abból kellett kiindulni, hogy a sajtó-helyreigazítás soron kívüli eljárás, amelyben a bizonyítás is az általános szabályokhoz képest csak szűkebb keretek között folyhat. A fellebbezésben foglaltakkal szemben nem elegendő a Pp. 498. § (2) bekezdés a) pontja alapján a tanúbizonyítás elrendeléséhez önmagában az, hogy a cikk a tanúra hivatkozik és a tanú tud a vele kapcsolatos eseményekről beszámolni. Az alperesnek azt kellett valószínűsítienie, hogy a tanútól beszerzendő tanúvallomással a kifogásolt közlések valóságát eredményesen alátámasztaná. Ebben a körben pedig értékelni kellett, hogy a tanú idézése ugyan többször eredménytelen volt, rendelkezésre állt a tanú más perben keletkezett vallomásának jegyzőkönyve, a chat üzenetváltás, valamint a cikk, az annak részét képező videó. Ezek pedig az elsőfokú bíróság által elvégzett, érdemben helyes, és részleteiben a fellebbezésben nem támadott mérlegelésre is figyelemmel összességében a cikkben szereplő zaklatásra, rajtaütésre vonatkozó közléseket cáfolták, illetve kétségessé tették.
- [15] A másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.
- [16] A PK 12. számú állásfoglalásra tekintettel a cikk egészét, belső összefüggéseit, az átlagolvasó értelmezését szem előtt tartva kellett a zaklatásra, illetve a rajtaütésre vonatkozó közléseket értékelni. Nem annak volt jelentősége, hogy a felperes magatartása kimerítette-e valamely jogszabályi zaklatás-fogalom törvényi tényállását, vagy a tanú utóbb miként nyilatkozik arról, hogyan élte meg a felperes közeledését. Az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy a felperes olyan magatartást tanúsított, ami a cikkben szereplő zaklatásként, rajtaütésként értékelhető.
- [17] Ebből a szempontból pedig annak volt jelentősége, hogy a cikk beszámolója, illetve a videó alapján az átlagolvasó a közléseket akként értelmezheti, hogy a felperes sms-ben és a parlamentben is hetek óta, folyamatosan, a tanú kifejezett akarata ellenére, azaz a válaszadás hiányát, és az elutasítást figyelmen kívül hagyva, a tanút zavaró módon törekedett kapcsolatba kerülni a tanúval, és a parlamenten kívül is kétszer rajtaütött, hogy kakaózni hívja. A tanú a háborgatásnak a nyilvánosságához fordulással kíván véget vetni. A rajtaütés a cikkben a zaklatással összefüggően váratlan, nem kívánt, kellemetlen, háborgató találkozást, a másik letámadását jelenti.

- [18] Az elsőfokú bíróság ezért helyesen indult ki abból, hogy az alperesnek nem azt kellett bizonyítania, hogy a felperes a tanúhoz közeledni próbált, ez véleményezhető-e tolaodónak, hanem azt, hogy a felperes a tanú akarata ellenére, rendszeres, tartós személyes vagy magánéleti kapcsolatteremtésre, írásbeli, vagy szóbeli kommunikációra irányuló magatartást tanúsított, a reagálás teljes hiányát, vagy az elutasítást figyelmen kívül hagyva. A bevásárlóközpontban pedig váratlanul, a másikat háborgatva, erőszakosan lépett fel.
- [19] Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat, a tanúvallomást tartalmazó jegyzőkönyvvel együtt, a fentiek tükrében helyesen értékelte, és a Pp. 279. §-nak megfelelő okszerű következtetésekkel állapította meg, hogy ezek a cikkben szereplő zaklatást, illetve rajtaütést nem támasztották alá.
- [20] A másodfokú bíróság kiemeli, hogy a kapcsolatfelvételt a felperessel a tanú kezdeményezte úgy, hogy bejelölte a Facebookon. Az első bolti találkozás véletlen volt, azt követte az üzenetváltás. Ez cáfolta, hogy a tanú az első bolti találkozást kellemetlen kapcsolatteremtési kísérletként élte meg. A második bolti találkozás körülményeinél az elsőfokú bíróság helyesen értékelte, hogy a felek közötti korábbi kommunikációra, üzenetváltásra, és a találkozóól nem elzárkózó magatartásra figyelemmel a váll megérintése, figyelemfelhívás céljából, és ismételt találkozóra hívás, nem tekinthető önmagában erőszakosnak, kellemetlennek. Az esetleg túlzottan bizalmaskodónak értékelhető hangnemet a tanú a csatolt üzenetváltás során semmilyen módon nem utasította vissza, így ebből sem vonható le ilyen következtetés.
- [21] A felperes és a tanú között az üzenetváltás november 25. és november 29. között zajlott, a tanú utolsó bejegyzése „ez durva” és egy mosolygó fej emotikon, a felperesé pedig december 3-ai, továbbá a felperes, miután a tanú nem reagált, maga szüntette be a kommunikációt a Facebookon. A Facebook üzenetváltás elsőfokú ítéletben is rögzített tartalma alapján kétségtelen, hogy a felperes volt a kezdeményező, és a tanú szükségzavúan reagált. A videóban és a cikkben közöltekkel szemben ugyanakkor kommunikáció folyt a tanú és a felperes között, nemcsak valamilyen zaklatásként is értékelhető, folyamatos kértlen üzenetküldés, zavaró kapcsolatfelvételi kísérlet. A tanú továbbá a személyes találkozással egyetértett, időnként személyes tartalommal is reagált (pl. le kell fogynia), a felperes sokszor félreérthető megjegyzéseit, javaslatait nem utasította vissza, többször mosolygó fejet küldött, nem fejezte ki ezáltal semmilyen módon, hogy zavarná a felperes kommunikációját. A másodfokú bíróság megjegyzi, hogy a cikk részét képező videóból is az tűnt inkább ki, hogy a felperest nevetségesnek tartja, nem pedig az erőszakosságától tart. A másodfokú bíróság kiemeli az üzenetváltásokból, hogy a kakaó kapcsán a tanú akként reagált először, hogy „jöhet”, megköszönte a képzeletbeli lájkolást a festményére; arra pedig, hogy amikor szilárd talaj van a lába alatt, írja meg, hogy mikor jó holnap, mosolygó fej emotikonnal reagált november 29-én is. A felperes továbbá reagált arra is, ha a tanú nem válaszolt („ugye nem írtam rosszat?”, „közepesen gáz, hogy egyedül levelezek”), és azt követően rövid időn, pár napon belül, válasz hiányában befejezte az üzenetküldést.
- [22] Mindez kizárta, hogy a cikkben leírt rajtaütésekre, illetve az sms-ben történő, a tanú akarata elleni kommunikációs kísérletekre, zaklatásra vonatkozó közléseknek valós tényalapja lenne. Erre tekintettel nem valószínűsíthető az sem, hogy a tanú vallomásával heteken át tartó sms-es zaklatásként, rajtaütésként értékelhető magatartásokat tudna igazolni. A tanúvallomást tartalmazó jegyzőkönyv fellebbezésben idézett részleteiből sem lehetett ilyen következtetést levonni.

- [23] Az elsőfokú bíróság helytállóan elemezte a jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomás ellentmondásait is, a fellebbezés ezeket nem cáfolta. A másodfokú bíróság utal arra is, hogy a Facebook üzenetekben küldött válaszok, mosolygó fejekre tekintettel az sem támasztható alá hitelt érdemlően, hogy a tanú november 29-ig a felperes részéről számára kellemetlen közeledési kísérletet szenvedett el a parlamentben. A tanú hivatalos kapcsolat felvételére vonatkozó szándékára utaló nyilatkozatait megkérdőjelezte az is, hogy az egyik üzenetváltásban beszélgetésük titokban maradásának reményét kifejezte. A tanú a jegyzőkönyvben úgy nyilatkozott, hogy minden módon jelezte, hogy nem kíván a felperessel semmilyen kapcsolatot létesíteni, amit a csatolt üzenetváltás tartalma kétségessé tett. A cikkben szereplő videóban a tanú többször úgy nyilatkozott, hogy „nem reagált semmit”, „semmi kommunikáció nem volt köztünk”, amit a csatolt üzenetváltás szintén cáfol. Fentiekre tekintettel nem volt várható a tanútól olyan vallomás, amely - felperes tagadásával szemben és más bizonyíték hiányában - parlamenti zaklatásként értékelhető, illetve számára kellemetlen személyes kapcsolatfelvételi kísérletet, követést kétséget kizáróan bizonyít.
- [24] Ezen túlmenően az alperes nem jelölt meg olyan konkrét tény, amelyet a jegyzőkönyvbe foglalt tanúvallomás nem érintett, és amelynek tanú általi bizonyítása a rendelkezésre álló bizonyítékokkal szemben valószínűsíthetné az alperesi állítás valóságát. A közvetlenségre, és a tanúnak felteendő kérdésekre tett általános hivatkozás ilyen valószínűsítésre nem alkalmas.
- [25] Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Pp. 276. §, 468. § (2) bekezdés a) pontját a tanú mellőzésével, és a másodfokú bíróság sem látta szükségesnek a tanú meghallgatását. Bizonyítás felvételére és a tényállás kiegészítésére ezért nem volt szükség.
- [26] A megállapított tényállás alapján pedig az elsőfokú bíróság helytálló indokolással, helytálló következtetést vont le arra, hogy a két találkozás a boltban nem értékelhető rajtaütésként, és az alperes nem bizonyított olyan felperesi magatartást, ami heteken át tartó zaklatásként véleményezhető. Az általa híresztelt rajtaütéseknek, illetve zaklatásnak hiányzott a tényalapja, ezért az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül kötelezte az alperest az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján helyreigazítás közzétételére.
- [27] A közzététel módja kapcsán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság helyes indokaira - azok megismétlése nélkül - visszautal. Az Smtv. 12. § (2) bekezdésében írt hasonló módon történő közlés kötelezettsége a fellebbezés értelmezésével szemben nem jelenti, hogy kizárólag addig az időtartamig kötelezhető az internetes sajtótermék arra, hogy biztosítsa a fő oldalról a helyreigazító közlemény elérését, ameddig az eredeti cikk megjelent. Az elrendelt helyreigazítás nem sértette az Smtv. 12. § (2) bekezdését, és megfelelt a kialakult bírósági gyakorlatnak is.
- [28] Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.
- [29] A fellebbezés nem vezetett eredményre, erre tekintettel a felperes javára a másodfokú bíróság a Pp. 364. § folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján a csatolt költségjegyzéket figyelembe véve 12.000 forint + áfa ügyvédi munkadíj mint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a II. rendű alperest.

[30] A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2020. október 9.

dr. Kisbán Tamás s. k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s. k.
előadó bíró
bíró

dr. Kovaliczky Ágota s. k.